

Situace je tato: Tartuffe má v tomto okamžiku velmi realistický názor na svou vlastní hodnotu, proto nemůže uvěřit, že by Elmíru okouznil (čím míň jí hodni jsme, tím míň jí věříme); Kaminského neosobní a někam do minulosti odkazující „Ó, člověk nevěří ve štěstí, jehož ani si nezasloužil dříve“ má oslabený vztah ke skutečné situaci. Podvodník Tartuffe pochopitelně nevěří slovům, požitkářsky naznačuje, že by chtěl záruku. Kadlecovo „rád trochu užívá ho“ dává herci možnost rozehrát lépe situaci než Kaminského přímočaré „důkaz jen mne přesvědčiti může“. V Kadlecově překladu pak útočí Tartuffe slovy na Elmíru a naznačuje jasně, oč mu jde:

a neuvěřím v nic, leč jenom tehdy, paní,
když jistá skutečnost mne přesvědčí v mém pláni.

Kaminský se rozplývá v iluzionistickém krasořečnění:

že vskutku pravdou je, co snem se krásným zdá mi,
že tedy — konečně! — vyslyšen budu vámi!

b) Replika, příp. slovo v divadelní hře vstupuje do několika významových kontextů: jednotlivé postavy na jevišti ji mohou chápat docela různě a svůj odlišný výklad mohou mít také diváci. Např. Hamlet ve slavném dialogu s Ofelií říká: „Kdož jsou už ženatí, všichni až na jednoho ať život podrží.“ Pro Ofelii nemá tato replika žádný skrytý význam, zato divák ví, že Hamlet jí mluví na krále Klaudia, který se oženil s jeho matkou a o němž se domnívá, že za závěsem jejich dialogu naslouchá. Na tom, že replika je současně vyslechnuta a případně různě pochopena několika vnímateli, staví celá řada i divadelních prostředků, jako dramatická ironie, zveřejnění skrytých záměrů, dialogy v převlecích a podobně. Překladaťel musí v těch případech volit takové formulace, aby replika mohla být několika způsoby chápána.

V Molièrově Tartuffovi chce Elmíra přesvědčit manžela Orgona o Tartuffově podlosti a nečestných